

стави, вразуми, обличи, устраши, утѣши, и въобще въспитае въ истинѣ Вѣрѣ въ Бога — Спасителя. Съотговорно на высокѣ тѣ цѣль, тоя чловѣкъ, чтомъ го Богъ призва на таково пѣприще, той тоя чясъ не оставилъ обычны ты си житейскы занимаѣнїя, за да ся прѣдаде поискренно на таково служенїе. Той не оставилъ, домашны, иманїе и само то си мѣсторожденїе; захваналъ бѣдны скиташкы животъ и безъ постоянно пристанище ходилъ съ небеснѣ проповѣдь въ Българїѣ изъ градъ въ градъ и изъ село въ село. Глишите слово Господне, ¹⁾ на всѣкъждѣ гърмяше въ качество на Божїй Посланикъ и то слово изричаше въ Царскы чъртозы, въ художниковѣ кѣщѣ, въ храмовѣ молитвенны, въ присѣдствїе на многочисленны слушатели въ домашны разговоры, даже и прѣдъ Помѣстны Сѣборы. За себе си и за тѣлесны потребности нити не мыслилъ, нѣгова тѣ нестяжательность толкозь была извѣстна что то и сами ты Царѣ ни сѣ ся рѣшавали да му прѣдложѣтъ богаты дарове, исто така както что ни сребро ни злато нѣ нѣколко чисти хлѣбове медъ и овошѣ праща Българскїй Царь Рылскому Богоносцу. Прѣподобный — Стѣлпъ Православїя — ни не лѣстилъ на царя ни народъ тѣ, кои всегда желаяше да слуша само чловѣчскѣ лѣсть; напротивъ той всегда не проповѣдилъ слово Божїе всякому, колко и да не было горко и тѣжко за слушатели ты. Напрасно развращенны ты му сѣврѣменныцы сѣ му казвали: не проричайте не повѣдайте нами не глаголите, ²⁾ напрасно сѣ го прѣслѣдовалъ грозы, запрѣщенїя, зависти и гоненїя; нѣ ничто ни не можило да затвори уста та на Божїй тѣ

¹⁾ Ис. 1, 10, Іез. 13. 2.

²⁾ Ам. 2. 12; Ис. 30.